

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

PLE

1. [Sentència](#) de 19 de gener de 2026, del Ple del Tribunal Constitucional, per la qual es desestima el recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de les Illes Balears contra la **Llei estatal 12/2023, de 24 de maig, pel dret a l'habitatge**.

El Ple del Tribunal Constitucional desestima, per majoria, el recurs d'inconstitucionalitat interposat per la representació processal del Govern de les Illes Balears contra la Llei estatal 12/2023, de 24 de maig, pel dret a l'habitatge.

La sentència dictamina:

- En un primer moment, desestima els arguments esgrimits i que van ser objecte de declaració de constitucionalitat per part de dues sentències dictades anteriorment contra la mateixa Llei, per contenir qüestions ja tractades en ambdues sentències.

Concretament, es remet a les sentències del Tribunal Constitucional 79/2024, de 21 de maig, i a la STC 26/2025, de 29 de gener.

- En un segon moment, entra a analitzar i valorar la resta d'arguments jurídics plantejats en el recurs d'inconstitucionalitat i que no van ser plantejats en els dos recursos anteriors i, en conseqüència, no van ser resolts per les corresponents sentències.

Aquests arguments són els que a continuació es detallen:

- En primer lloc, la sentència aborda la impugnació de l'article 15.1.a) de la Llei 12/2023, en virtut del qual s'habiliten els instruments d'ordenació territorial i urbanística per establir la construcció d'habitatges de dotació pública com a ús compatible amb el sòl dotacional i obtenir sòl, amb càrrec a les actuacions de transformació urbanística, per destinar-lo a la construcció d'habitatges socials o dotacionals, en els termes que estableixi la legislació urbanística i d'ordenació del territori.

En relació amb aquesta impugnació, la sentència considera que aquest precepte té el seu empara constitucional en l'article 149.1.13, que atribueix a l'Estat «les bases i coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica».

En aquest sentit, el Tribunal Constitucional declara que es tracta d'un precepte l'objecte del qual és incrementar l'oferta d'habitatges socials i dotacionals a través del foment de construccions d'habitatges públics i el seu objectiu o finalitat s'articula mitjançant directrius o criteris d'ordenació del sector de la construcció d'habitatges que, en cas d'activar-se, tindrien una repercussió positiva en l'activitat econòmica general.

En relació amb la impugnació d'aquest mateix precepte, la sentència considera, a diferència del que manté la part recurrent, que aquest no deixa buides de contingut les competències autonòmiques, ja que aquest continua mantenint un ampli marge de maniobra a l'hora de poder configurar el model urbanístic de la comunitat autònoma.

- En segon lloc, desestima els arguments dirigits contra l'article 35 de la Llei pel dret a l'habitatge, l'objecte del qual és establir el dret de la comunitat autònoma de subministrar a l'Estat determinades informacions i documentació en relació amb els programes d'accés als habitatges.

La sentència afirma que aquesta previsió és constitucional, atès que es tracta d'informació sobre polítiques públiques en matèria d'habitatge que l'Estat està obligat a publicar anualment i per a la qual necessita la col·laboració i la informació de què disposen les comunitats autònomes sobre la matèria. Es tracta d'una manifestació del principi de col·laboració, coordinació i cooperació que han d'existir entre l'Estat i les comunitats autònomes, tal com es manifesta a la Constitució espanyola.

- En tercer lloc, declara també constitucional la nova redacció donada als apartats a) i b) de l'article 439.6 de la Llei d'enjudiciament civil, que estableix determinats requisits d'admissió de demanda per a la recuperació possessòria, ja que, d'una banda, es tracta d'una norma de caràcter processal la competència per dictar, la qual correspon amb exclusivitat a l'Estat; i, d'altra banda, es descarta que aquest precepte vulneri el dret a la tutela judicial efectiva, perquè no impedeix ni dificulta de manera desproporcionada l'accés dels interessats a la jurisdicció en exigir al demandant que indiqui si l'immoble constitueix o no l'habitatge habitual de la

persona ocupant i que aporti el corresponent certificat del Registre de la Propietat en cas de no tenir la condició de gran tenidor.

- Finalment, també desestima la queixa dirigida contra l'article 441.5 de la Llei d'enjudiciament civil, que obliga l'òrgan judicial a fer una sèrie de comunicacions a l'administració competent en matèria d'habitatge i assistència social en els processos de recuperació possessòria, ja que aquest precepte està relacionat i vinculat amb la competència estatal en matèria de legislació processal (article 149.1.6 de la CE).

La sentència va ser aprovada per majoria, no per unanimitat, i prova d'això és que han presentat vots particulars els magistrats Ricardo Enríquez Sancho, Enrique Arnaldo Alcubilla, José María Macías Castaño i la magistrada Concepción Espejel Jorquera.

2. Interlocutòries del Ple del Tribunal Constitucional, de 27 de gener de 2026, per les quals **es deneguen les mesures cautelars de suspensió de les ordres nacionals de detenció** acordades per la Sala Segona del Tribunal Suprem contra [Carles Puigdemont](#), [Lluís Puig](#) i [Antoni Comín](#) en la causa especial 20907/2017.

El Ple del Tribunal Constitucional, per majoria, va acordar, mitjançant tres interlocutòries judicials, denegar les sol·licituds de mesures cautelars de suspensió de les ordres nacionals de detenció acordades per la Sala Segona del Tribunal Suprem contra Carles Puigdemont, Lluís Puig i Antoni Comín en la causa especial 20907/2017, mentre es tramiten els recursos d'empara interposats pels recurrents en relació amb la presumpta responsabilitat com a autors del delictes de malversació de cabals públics.

En les tres interlocutòries s'acorda no suspendre les esmentades ordres nacionals de detenció, en aplicació de la doctrina constitucional consolidada relativa a la suspensió cautelar i, a aquests efectes, estableixen:

- La suspensió dels actes impugnats en via de recurs d'empara constitueix una excepció a la regla general de l'executivitat dels mateixos i, per això, la suspensió dels actes ha de ser interpretada de manera restrictiva, tal com manifesten, entre d'altres, les interlocutòries del Tribunal Constitucional 89/2020, FJ 3.b); 94/2021, FJ 4.b) i 27/2023, FJ 3.b).
- Aquest caràcter restrictiu ha de ser encara més gran en els supòsits en què puguin interferir en l'activitat jurisdiccional d'instància, quan es projecta sobre un procediment obert (ITC 26/2022, FJ 3.b).

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Recorda en la seva doctrina la rellevància que s'ha d'atorgar a la presumpció de la validesa dels actes dels poders públics i al principi d'eficàcia de les resolucions judicials, ja que conformen un interès especialment protegit (ITC 27/2022, de 27 de gener, FJ 2.c).
- Quant a l'objecte de les resolucions judicials recorregudes en empara, com passa en aquest cas, accedir a les sol·licituds de suspensió cautelar de les mesures nacionals de detenció dels recurrents suposaria una resolució anticipada del fons del recurs d'empara interposat i en tramitació, i exigiria efectuar un judici previ sobre l'aplicació de la Llei orgànica 1/2024, de 10 de juny, d'amnistia per a la normalització institucional, política i social a Catalunya.
- Finalment, afirma que concedir la suspensió cautelar sol·licitada produiria un menyscabament a l'interès general, ja que existeix un procés penal obert referit a fets qualificats provisionalment com a delictes greus. Justament per això, la protecció dels interessos generals vinculats a l'eficàcia de la jurisdicció penal i a la investigació de les conductes imputades ha de prevaldre sobre el perjudici al·legat pels recurrents en l'exercici dels seus drets fonamentals.

Les tres interlocutòries no van ser aprovades per unanimitat i prova d'això és que el magistrat Ramón Sáez de Valcárcel ha presentat un vot particular.

3. Interlocutòries del Ple del Tribunal Constitucional, de 27 de gener de 2026, que acorden, per unanimitat, inadmetre a tràmit les dues qüestions d'inconstitucionalitat plantejades pel [Tribunal Superior de Justícia de Catalunya](#) i per l'[Audiència Provincial de Madrid](#) contra la **Llei orgànica 1/2024, de 10 de juny, d'amnistia per a la normalització institucional, política i social a Catalunya**.

Les dues interlocutòries del Ple del Tribunal Constitucional, de data 27 de gener de 2026, van acordar, per unanimitat, no admetre a tràmit les dues qüestions d'inconstitucionalitat plantejades pel TSJC i per l'Audiència Provincial de Madrid contra la Llei orgànica 1/2024, de 10 de juny, d'amnistia per a la normalització institucional, política i social a Catalunya (Llei d'amnistia), basant-se en els arguments jurídics següents:

- D'una banda, es va inadmetre la qüestió d'inconstitucionalitat promoguda per la Sala Civil i Penal del TSJ de Catalunya contra els articles 1, 3, 4 i 11 i la disposició final segona de l'anomenada Llei d'amnistia, en el marc del procés penal substanciat contra els senyors J.M.J.L i J.LI.S.T., processats pels delictes de desobediència, prevaricació, malversació de cabals públics i revelació de

secrets, i contra la senyora N.G.I. pel delictes de desobediència greu a l'autoritat judicial.

La qüestió d'inconstitucionalitat va ser inadmesa a tràmit en aplicació de la doctrina sobre la simultaneïtat indeguda del reenviament de la qüestió prejudicial, al mateix temps, davant el Tribunal de Justícia de la Unió Europea i la presentació de la qüestió d'inconstitucionalitat davant el Tribunal Constitucional.

El TSJC va justificar la presentació de la qüestió d'inconstitucionalitat davant el Tribunal Constitucional i el reenviament de la causa com a qüestió prejudicial al Tribunal de Justícia de la Unió Europea en la suspensió parcial del procediment a quo, atès que un dels delictes imputats era la malversació de cabals públics.

Davant això, el Tribunal Constitucional recorda que la doctrina establerta pel mateix Tribunal Constitucional determina que “en disposar els articles 163 de la CE i 35 de la LOTC que la qüestió d'inconstitucionalitat s'ha de referir sempre a una norma legal aplicable al cas, s'ha d'entendre que la prioritat del plantejament ha de correspondre, per principi, a la qüestió prejudicial de l'article 267 del TFUE. I això des del moment que la incompatibilitat de la llei nacional amb el dret de la Unió Europea seria causa de la seva inaplicabilitat i, per tant, faltaria una de les condicions exigides per a l'admissió de la qüestió d'inconstitucionalitat”.

- D'altra banda, també es va acordar la inadmissibilitat de la qüestió d'inconstitucionalitat plantejada per la Secció 23a de l'Audiència Provincial de Madrid en la fase d'execució de les condemnes imposades a determinades persones per participar en els desordres públics produïts al final d'una concentració celebrada en suport dels polítics catalans condemnats per la Sala Segona del Tribunal Suprem.

L'Audiència Provincial va elevar la causa al Tribunal Constitucional en entendre que, en definir l'àmbit d'aplicació de l'amnistia, l'article 1 de la Llei orgànica 1/2024 vulnera el principi d'igualtat de l'article 14 de la Constitució espanyola, ja que tracta de manera diferent els qui van donar suport al procés independentista dels qui s'hi van oposar.

En aquest cas, la raó de la inadmissió a tràmit va ser el fet que la Sentència del Tribunal Constitucional 137/2025 ja havia declarat inconstitucional aquest article 1 de la Llei orgànica d'amnistia, atès que es va considerar contrari a l'article 14 de la Constitució espanyola, precisament per la diferència que establiria entre els qui van donar suport al procés d'independència i els qui s'hi van oposar.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

4. [Sentència 1609/2025](#), de 10 de desembre, de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Desestimació del recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència referent a l'**ordenança fiscal de la taxa del domini públic** i la no necessitat de reserva de llei per regular les sancions imposades per l'incompliment de l'obligació anual relativa a l'ingrés i les dades per a la liquidació de la taxa especial per ocupació del domini públic local.

La Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem desestima el recurs d'interès cassacional objectiu interposat per una mercantil contra la sentència dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid d'1 de setembre de 2023 i, en conseqüència, confirma la sanció imposada a aquesta entitat per l'Ajuntament d'Alcalá de Henares (Madrid) per incompliment de l'obligació de presentar la declaració anual relativa a l'ingrés i les dades per a la liquidació de la taxa especial del domini públic municipal.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- Per resolució de l'Ajuntament d'Alcalá de Henares es va desestimar el recurs de reposició interposat per una mercantil contra la liquidació i la sanció imposades a aquesta per haver incomplert l'obligació anual relativa a l'ingrés i les dades vinculades al pagament de la taxa per l'ocupació del domini públic municipal.
- Contra aquesta resolució, la representació processal de la interessada va interposar recurs contenciós administratiu davant el Jutjat Contenciós Administratiu, que va desestimar la seva pretensió.
- Contra aquesta sentència, la representació processal de la mercantil va interposar recurs d'apel·lació davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, que també va ser desestimat per sentència d'1 de setembre de 2023, confirmant la sanció i la validesa de l'ordenança fiscal de l'Ajuntament d'Alcalá de Henares sobre la taxa especial per ocupació del domini públic municipal.
- Contra aquesta sentència, la representació processal de la sancionada va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- La Secció d'Admissió de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar:
 - D'una banda, si l'exigència de declaració per liquidar taxes municipals pot emanar d'una ordenança municipal o si es tracta d'un supòsit de reserva de llei.
 - I, d'altra banda, si l'omissió de presentació constitueix la infracció tipificada en l'article 192 de la Llei general tributària.
 - Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació l'article 192 de la Llei general tributària, l'article 133 de la Constitució espanyola i diversos preceptes del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals.

La Sala desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència basant-se en els arguments jurídics següents:

- En primer lloc, recorda la doctrina constitucional sobre l'autonomia local en matèria tributària, advertint que la reserva de llei no pot arribar a buidar completament el marge d'actuació reglamentària de les corporacions locals, conforme a l'article 133.2 de la Constitució espanyola (STC 233/1999).

És legítim que les ordenances municipals regulin alguns aspectes dels tributs dins dels límits establerts per la llei, però això no suposa que existeixi reserva de llei.

A aquests efectes, un cop analitzats diversos preceptes del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals i de la Llei general tributària, afirma que aquestes normes, de manera sistemàtica i atès el seu caràcter de norma jurídica amb rang de llei, habiliten expressament les ordenances municipals per establir sistemes de declaració o d'autoliquidació i, en conseqüència, l'obligació imposada per l'ordenança local gaudeix de suficient cobertura legal.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- En segon lloc, fixa la doctrina jurisprudencial que “l’ordenança municipal pot exigir l’obligació de declarar per a l’aplicació de la taxa per ocupació del domini públic, i la inobservança d’aquesta obligació pot ser fonament de sanció, d’acord amb el que disposa l’article 192 de la Llei general tributària”.
 - Conclou afirmant que la imposició de sancions per l’incompliment de l’obligació de declarar la liquidació anual vinculada al pagament i a la resta de dades de la taxa per ocupació del domini públic municipal no és un supòsit de reserva de llei, i n’hi ha prou que la infracció i la sanció es regulin en la corresponent ordenança fiscal local.
5. [Sentència 1716/2025](#), de 23 de desembre, de la Secció 3a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Desestimació del recurs d’interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència relatiu als **contractes administratius d’obres i la demora en l’aprovació de la certificació final d’obres**, i els **efectes interruptius del termini de prescripció** del dret de l’Administració a liquidar l’obra i determinar l’import al seu favor en els supòsits en què prèviament s’hagi realitzat l’acta de recepció definitiva de les obres, fixant doctrina jurisprudencial a aquest efecte.

La Secció 3a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem declara que no procedeix el recurs d’interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la UTE Infraestructura S.A. i Excavaciones Viuda de Saiz S.A. contra la Sentència 269/2022, de 6 de juliol, dictada per la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia del País Basc, atès que afirma que, en els supòsits en què l’Administració contractant incorri en demora en l’aprovació de la certificació final d’obres, un cop subscripta l’acta de recepció definitiva de les obres, la comunicació per part de l’Administració de la proposta de la certificació final d’obres, que és preceptiva i posada en coneixement de la contractista, produeix efectes interruptius del termini de prescripció del dret de l’Administració a liquidar l’obra i determinar l’import al seu favor.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- El Departament de Planificació Territorial, Habitatge i Transports del Govern Basc va aprovar, en data 17 de desembre de 2020, la certificació final de l’obra civil del tram Legoterra de la nova xarxa ferroviària del País Basc, amb una liquidació a favor de l’Administració de 3.408.423,47 euros, si bé la certificació final ascendia a la quantitat de 3.408.416,22 euros, IVA inclòs, per haver-hi treballs realitzats pendents d’abonar.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Contra aquesta resolució, la representació processal de l'entitat mercantil contractista, la UTE formada per la societat Infraestructura S.A. i la societat Excavaciones Viuda de Saiz S.A., va interposar recurs contenciós administratiu davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia del País Basc.
- La Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia del País Basc, en data 6 de juliol de 2022, va dictar sentència desestimant íntegrament el recurs contenciós administratiu.
- Davant aquesta sentència, la representació processal de la UTE va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció d'Admissió de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 13 de setembre de 2023, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo com a recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a «determinar si, en el supòsit de demora en l'aprovació de la certificació final d'obra per part de l'Administració, la comunicació de la proposta de la certificació final d'obres a tercers, posada en coneixement de la contractista, produeix eficàcia interruptiva del termini de prescripció del dret de l'Administració a liquidar l'obra i determinar l'import al seu favor».
 - Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació l'article 44.3.a) del Decret legislatiu 1/1997, d'11 de novembre, pel qual s'aprova el text refós dels principis ordenadors de la hisenda general del País Basc, l'article 15.2 de la Llei general pressupostària i l'article 68 de la Llei general tributària, sense perjudici d'estendre's a altres normes si així ho exigís el debat final suscitat en el recurs, d'acord amb el que disposa l'article 90.4 de la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

Aquesta sentència manifesta:

- Que, amb caràcter previ, i conforme a la doctrina ja establerta en l'antic recurs de cassació i mantinguda en el nou règim legal del recurs, s'ha de puntualitzar que escau el recurs de cassació davant el Tribunal Suprem quan, tot i haver versat el debat d'instància en el dret autonòmic, aquest reproduïx normativa

estatal de caràcter bàsic; o bé quan es faci valer la vulneració de la jurisprudència recaiguda sobre un precepte de caràcter estatal que, encara que no tingui caràcter bàsic, té un contingut idèntic al del dret autonòmic aplicat (entre d'altres, en la interlocutòria de 6 de març de 2018).

- Que la qüestió plantejada referent a quina normativa ha de regir la prescripció d'accions en matèria contractual administrativa ha estat un tema polèmic, en el qual la jurisprudència s'ha vist obligada a optar entre l'aplicació del termini de prescripció establert en el Codi civil o en la normativa pressupostària, davant l'absència de cap disposició al respecte en la regulació dels contractes administratius, i la solució adoptada va ser optar per l'aplicació de la legislació pressupostària. Per tant, en aquest cas és aplicable el termini de prescripció d'accions de 4 anys de la Llei general pressupostària.
- A l'hora de fixar doctrina, la sentència també estableix el “dies a quo” del termini de prescripció de l'acció del contractista per reclamar les quantitats impagades a l'Administració, assenyalant que el termini de prescripció s'inicia, en els supòsits de contractes de prestació unitària —com ocorre en el contracte d'obres—, amb la liquidació definitiva i, en absència d'aquesta, quan es produeixin actes concloents que posin de manifest la conclusió o extinció de la relació contractual.
- Finalment, la citada sentència afirma que, tal com estableix l'article 218.1 i 2 de la Llei 30/2007, de 30 d'octubre, de contractes del sector públic, aplicable en aquest cas, un cop rebudes les obres per part de l'Administració contractant —a l'acte del qual han d'acudir el responsable del contracte o un facultatiu designat per l'Administració, el facultatiu encarregat de la direcció de l'obra i el contractista—, fet que tindrà lloc només si les obres es troben en perfecte estat i d'acord amb les prescripcions previstes, començarà aleshores el termini de garantia i, en aquest cas, l'òrgan de contractació haurà d'aprovar la certificació final d'obres en el termini de 3 mesos comptats a partir de la recepció^o, la quantia de la qual serà abonada al contractista a compte de la liquidació definitiva.

Ara bé, com que el que disposa l'apartat anterior no va ocórrer en el cas d'actuacions, la sentència afirma que la norma que descriu els actes interruptius de la prescripció, que comprèn tant la reclamació de pagament al contractista de la quantitat liquidada com qualsevol altra actuació dirigida al reconeixement, liquidació o cobrament del seu deute amb l'Administració contractant, és l'article 68.1.a) de la Llei general tributària, que, d'altra banda, coincideix amb la delimitació de l'activitat administrativa interruptiva dels terminis de prescripció que regula aquest article.

En resum, davant el supòsit que l'Administració contractant incorri en demora en l'aprovació de la certificació final d'obres, un cop subscripta l'acta de recepció de les obres, la comunicació per part de l'Administració de la proposta de la certificació final d'obres a un tercer, la intervenció del qual en el procediment d'aprovació de la certificació final és preceptiva i posada en coneixement del contractista, produeix efectes interruptius del termini de prescripció del dret de l'Administració a liquidar l'obra i determinar l'import al seu favor.

6. [Sentència 24/2026](#), de 19 de gener, de la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Estimació del recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb **l'extensió dels efectes d'una sentència** a tots els aspirants exclosos d'un procés selectiu que es trobin en la mateixa situació encara que no hagin recorregut, i fixació de la doctrina jurisprudencial conforme a la qual **el principi d'actes fermes i consentits no opera quan es tracta d'actes amb destinataris plurals**.

La Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, mitjançant aquesta sentència de 19 de gener de 2026, estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de José Enrique contra la sentència 1713/2024, de 13 de juny, dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, Ceuta i Melilla en el recurs d'apel·lació interposat contra la interlocutòria dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu número 1 de Melilla, en relació amb la peça separada d'extensió d'efectes núm. 3/2023 de la sentència de 16 de desembre de 2022, a favor seu, i fixa la doctrina conforme a la qual el concepte d'«actes fermes i consentits» de l'article 110.5.c) de la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa no opera en els supòsits en què es tracti d'actes administratius amb destinatari plural.

Els antecedents de la sentència objecte d'aquest resum són els següents:

- La representació processal del senyor José Enrique, aspirant exclòs d'un procés selectiu, va sol·licitar que s'estenguessin els efectes de la sentència de 16 de desembre de 2022 dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu número 1 també a favor seu, ja que, de conformitat amb aquesta, es va acordar deixar sense efecte la resolució del tribunal qualificador d'un procés selectiu i declarar el dret del recurrent a ser admès en aquest, atès que inicialment havia estat exclòs. La situació del senyor José Enrique és la mateixa que la del recurrent; d'aquí la petició d'extensió dels efectes de la citada sentència.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- El Jutjat Contenciós Administratiu número 1 de Melilla, en la peça separada d'extensió de sentència, va desestimar la pretensió de la representació processal del senyor José Enrique mitjançant interlocutòria d'1 de setembre de 2023.
- Davant aquesta interlocutòria, la representació processal del senyor José Enrique va interposar recurs d'apel·lació davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, Ceuta i Melilla, que va ser desestimat per sentència de 13 de juny de 2024.
- Contra aquesta sentència, la representació processal de l'interessat va interposar recurs de cassació davant la Sala Tercera del Tribunal Suprem.
- La Secció d'Admissió de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 21 de maig de 2025, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar «si és necessari recórrer les resolucions judicials que finalitzen els processos selectius per sol·licitar l'extensió dels efectes d'una sentència ferma que hagués reconegut una situació jurídica individualitzada a un altre aspirant en el mateix procés selectiu».
 - Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació l'article 110.5.c) del text refós de la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa en relació amb els articles 9.3 i 14 de la Constitució espanyola.

La sentència estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència basant-se en els arguments jurídics següents:

- En primer lloc, recorda i es remet a la doctrina del Tribunal Suprem sobre la desestimació de la causa dels incidents d'extensió dels efectes d'una sentència en matèria de personal (procés selectiu), prevista en l'article 110.5.c) de la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa després de la modificació operada per la Llei orgànica 19/2003, de 19 de desembre.

Inicialment, la previsió normativa contemplada en aquest precepte es va interpretar pel Tribunal Suprem en el sentit que, en haver-se dictat en via

administrativa una resolució ferma i consentida per no haver estat recorreguda en temps i forma —tant si es tractava d'un acte individualitzat com si no—, la conformitat amb la resolució administrativa que afectava l'interessat comportava la desestimació de l'incident per aplicació de la doctrina de l'acte ferm i consentit (entre altres, les sentències del Tribunal Suprem de 21 de gener de 2010 i de 14 de gener de 2010).

Posteriorment, la Sentència del Tribunal Suprem de 24 de gener de 2019 va declarar que el principi d'«acte ferm i consentit» de l'article 110.5.c) de la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa s'ha d'aplicar quan s'hagi dictat una resolució individual i aquesta s'hagi notificat de manera individual, però no quan es tracti d'actes administratius amb destinatari plural.

- Per tant, la doctrina més recent relacionada amb l'expressió gramatical utilitzada en l'article 110.5.c) de la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa es refereix al fet que «per a l'interessat s'hagi dictat resolució amb la presència d'actes singularitzats», de manera que, «quan això no succeeix, en no existir una resolució dictada precisament per a l'interessat, per tractar-se d'actes amb destinatari plural», no és aplicable aquesta doctrina.
- En definitiva, la finalitat de l'article 110 de la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, pel que fa a aquesta modalitat d'execució de sentències fermes, consisteix a evitar tràmits processals i resolucions judicials reiteratives, així com eximir el funcionari o ciutadà que es trobi en una situació jurídica substancialment idèntica a la dels qui van ser part en el litigi ja resolt per sentència ferma de la necessitat de promoure nous recursos per obtenir el mateix resultat material. Mitjançant aquesta regulació, el legislador garanteix l'efectivitat de dos drets fonamentals: el dret a la tutela judicial efectiva i el dret a la igualtat.
- Quant a la seva naturalesa, l'incident d'extensió d'efectes constitueix un mecanisme processal especial de caràcter estrictament executiu, dissenyat per garantir els drets fonamentals anteriorment assenyalats, mitjançant un objecte clarament delimitat: verificar si la situació jurídica del sol·licitant és substancialment idèntica a la dels qui van ser part en el procés principal en què es va dictar la sentència ferma, l'extensió de la qual es pretén. La seva funció, per tant, no és reproduir ni revisar el debat ja resolt, sinó assegurar la coherència, la uniformitat i l'eficàcia de la decisió judicial ferma en favor de qui es troba en la mateixa situació.

Per això, conclou estimant el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència i reconeixent l'extensió de la sentència ferma al recurrent.

7. [Sentència 45/2026](#), de 22 de gener, de la Secció 4a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, per la qual s'estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en matèria de **contractació pública** en relació amb si els recursos especials en matèria de contractació poden pronunciar-se sobre l'anul·lació d'un acte d'adjudicació en cas d'incompliment dels requisits de **solvència tècnica de l'adjudicatari** i si les resolucions del Tribunal Administratiu Central de Recursos Contractuals poden tenir en consideració i valorar documents nous apareguts després de l'adjudicació.

La Secció 4a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem estima el recurs interposat per la mercantil OFFSETTI S.L. contra la sentència dictada per la Secció 8a de la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional, de 6 de juliol de 2022, que va desestimar el recurs contenciós administratiu interposat per l'actora contra la resolució del Tribunal Administratiu Central de Recursos Contractuals, d'11 de desembre de 2019, que, al seu torn, va resoldre la reclamació presentada per la citada societat contra l'acord d'adjudicació del contracte.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- La representació processal de la mercantil OFFSETTI SL va interposar recurs contenciós administratiu contra:

La resolució del Tribunal Administratiu Central de Recursos Contractuals, d'11 de desembre de 2019, per la qual es va desestimar la reclamació interposada per aquesta entitat contra l'acord d'adjudicació del procediment d'adjudicació del contracte «serveis d'impressió d'elements publicitaris per a la comercialització i informació de productes i serveis i vinilats promocionals de Citypaq de la Societat Estatal de Correus i Telègrafs S.A.» a una altra entitat licitadora.

L'acord d'1 d'octubre de 2019 del Comitè d'Inversions de la Societat Estatal de Correus i Telègrafs S.A., pel qual es va acordar l'adjudicació del contracte esmentat a la mercantil CIOPRINT SL.

L'acord de la Subdirecció General de Compres de la Societat Estatal de Correus i Telègrafs S.A. pel qual es va formalitzar el contracte corresponent.

- La Secció 8a de la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional, mitjançant sentència de 6 de juliol de 2022, va acordar, d'una banda, desestimar

Àrea de Presidència
Secretaria General

el recurs contenciós administratiu contra la resolució del Tribunal Administratiu Central de Recursos Contractuals i, de l'altra, estimar el recurs contra l'acord d'adjudicació del contracte esmentat, de data 21 de gener de 2020, que va anul·lar per no ser conforme a dret.

- Contra aquesta sentència, la representació processal de la mercantil OFFSETTI SL va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 18 d'abril de 2024, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Considerar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar:

«Si resulta possible, en el marc d'un recurs especial en matèria de contractació contra l'adjudicació d'un contracte, qüestionar la regularitat d'aquesta adjudicació des del punt de vista de la solvència tècnica un cop hagin aparegut documents nous determinants. És a dir, si la declaració de manca d'acreditació de solvència tècnica s'ha de limitar a la formalització del contracte o s'ha d'estendre a l'acord d'adjudicació.

En el cas que pugui estendre's a l'acord d'adjudicació, determinar les conseqüències que tindria sobre els licitadors classificats següents.»

- Fixar que les normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació són els articles 118 i 119.3 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, en relació amb els articles 2.2 i 30 del Reial decret 814/2015, d'11 de setembre, pel qual s'aprova el Reglament de procediments especials de revisió de decisions en matèria de contractació, i els articles 19, 21, 32, 40.2, 80.2 a), 104 i 106.3 de la Llei 31/2007, de 30 d'octubre, de contractació en sectors especials.
- Partint de la doctrina segons la qual els plecs de condicions constitueixen la llei del contracte, és clar que la possibilitat de disposar d'aquells elements de prova que permetin determinar el compliment de les condicions exigides en l'anunci de licitació o en els plecs de condicions —entre aquestes, la solvència econòmica i financera, així com la solvència tècnica i la capacitat dels licitadors per procedir

a l'execució del contracte assignat en un procediment de lliure concurrència— constitueix una manifestació clara dels principis definidors del sistema de contractació pública i, per tant, les entitats que concorrin a una licitació han de complir les exigències prèvies que les habiliten per acudir a la contractació pública i formular les corresponents ofertes econòmiques.

- Respecte de la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu relativa a si, un cop adjudicat inicialment un contracte a un licitador, pot qüestionar-se la regularitat d'aquesta adjudicació com a conseqüència de l'aparició de documents nous que, posteriorment, posin en dubte la versemblança de la solvència —en aquest cas, tècnica— i la capacitat per assumir l'execució del contracte, la resposta de la Sala és afirmativa, ja que els elements de prova que contradiguin la versemblança de la solvència tècnica al·legada per un dels licitadors, que es va recolzar en alguns dels mitjans d'acreditació a què es refereix l'article 90 de la Llei de contractes del sector públic —concretament els recollits en el plec de condicions tècniques—, poden ser contradits mitjançant documents nous que qüestionin la certesa i l'exactitud del que s'afirmava en aquell mitjà utilitzat pel licitador adjudicatari. Fins al punt que aquests nous documents poden i han d'accedir al Tribunal Administratiu Central de Recursos Contractuals perquè aquest pugui controlar l'acord d'adjudicació del contracte a un dels licitadors quan un o diversos dels altres licitadors impugnin l'adjudicació i presentin documents que posin en dubte la versemblança de les dades aportades per l'adjudicatari.
- En conseqüència, aquesta sentència afirma que “cap obstacle normatiu s'oposa al fet que el Tribunal Administratiu Central de Recursos Contractuals pugui valorar aquells elements nous que revelin dades que posin en dubte la versemblança de la documentació aportada pel licitador seleccionat i que serveixin per impugnar l'acte administratiu d'adjudicació”. Així es reconeix en la Sentència del Tribunal Suprem 903/2018, d'1 de juny, FJ 5), que va afirmar que “quan es discuteixi l'acte d'adjudicació, també pot qüestionar-se des del punt de vista de la solvència tècnica un cop hagin aparegut documents determinants”.
- Finalment, la sentència assenyala que “la resposta a la qüestió cassacional suscitada, d'acord amb la normativa específica i amb els principis informadors del règim de contractació pública, pot resoldre's de la manera següent”:

“En el marc del recurs especial en matèria de contractació contra l'adjudicació d'un contracte, la incorporació posterior de documents nous que puguin qüestionar la solvència tècnica del licitador adjudicatari podrà ser valorada pel Tribunal Administratiu Central de Recursos Contractuals per decidir sobre

aquesta solvència tècnica als efectes de resoldre sobre l'anul·lació pretesa de l'adjudicació.”

- En relació amb la segona qüestió plantejada, referida a les conseqüències jurídiques que tindria sobre la resta dels licitadors classificats l'eventual extensió del coneixement i la valoració d'aquests documents pel Tribunal Administratiu Central de Recursos Contractuals, la resposta és que la resolució d'aquest tribunal, a més d'obrir la via contenciosa administrativa, té un abast casuístic, ja que dependrà en cada cas del contingut i el sentit de la resolució.

En tot cas, la tutela judicial efectiva de les resolucions podrà tenir, en funció de les circumstàncies concretes de cada cas, bé un caràcter restitutori, bé, quan això no sigui possible, conseqüències rescabaladores.

En la decisió, a més d'estimar el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència a favor del recurrent, se li reconeix el dret a l'adjudicació del contracte com a licitador següent amb major puntuació i el dret a ser indemnitzat per l'entitat contractant en la quantitat que es fixi en execució de sentència.

8. [Sentència 48/2026](#), de 22 de gener, de la Secció 3a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu en relació amb la **competència del Ple de les diputacions provincials per utilitzar com a mitjà propi personificat una societat preexistent que no té caràcter de societat mercantil local**, amb l'adquisició prèvia de part del seu capital social, atès que es tracta d'una decisió de gran transcendència organitzativa i econòmica que afecta el principi de participació democràtica en assumptes públics i per a l'adopció de la qual no existeix una previsió en la legislació de règim local, essent preferent l'aplicació de la clàusula residual de competències del Ple davant la clàusula residual de competències de la Presidència. La possibilitat de realitzar encàrrecs de gestió ja constitueix una manifestació del principi d'autoorganització amb independència que aquest mitjà s'integri en el sector institucional de qui realitzi l'encàrrec, perquè el determinant és que existeixi un control anàleg a l'exercici dels propis serveis que pot dur-se a terme per diverses entitats. Interpretació integradora de la legislació local i contractual. Fixa la doctrina d'interpretació de l'article 33.2.a) de la Llei reguladora de les bases de règim local en relació amb els articles 31 i 32 de la Llei de contractes del sector públic.

La Secció 3a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem va estimar el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal del grup provincial Partit Popular de la

Diputació Provincial de Lugo contra la sentència dictada per la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Galícia en data 21 d'octubre de 2022, fixant, en el seu fonament jurídic quart, la doctrina corresponent a la interpretació de l'article 33.2.a) de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local, en relació amb els articles 31 i 32 de la Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector públic.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- La Presidència de la Diputació Provincial de Lugo, mitjançant decret de 13 de desembre de 2019, va acordar l'adquisició d'una participació de la mercantil TRAGSA amb la finalitat de constituir aquesta societat estatal com a mitjà propi.
- La Junta de Govern de la Diputació Provincial de Lugo, mitjançant acord de 27 de desembre de 2019, va encarregar a TRAGSA, com a mitjà propi, el servei de manteniment i conservació de zones verdes.
- La representació processal del grup provincial Partit Popular de la Diputació Provincial de Lugo va interposar recurs contenciós administratiu contra ambdues resolucions, tant contra el decret de la Presidència d'adquisició d'una participació de la mercantil TRAGSA com contra l'acord de la seva Junta de Govern pel qual es va encarregar a TRAGSA, com a mitjà propi, el servei de manteniment i conservació de zones verdes; recurs que es va substanciar davant el Jutjat Contenciós Administratiu número 1 de Lugo.
- El Jutjat Contenciós Administratiu número 1 de Lugo va dictar sentència el 31 de març de 2022 estimant el recurs contenciós administratiu, en considerar que, de conformitat amb la Llei 9/2017 de contractes del sector públic, es tractava de l'exercici d'una competència d'organització atribuïda al Ple de la Diputació de Lugo; per la qual cosa va declarar ambdues resolucions no ajustades a dret i, en conseqüència, nul·les de ple dret.
- Contra aquesta sentència, la representació processal de la Diputació Provincial de Lugo va interposar recurs d'apel·lació davant el Tribunal Superior de Justícia de Galícia; recurs que es va substanciar davant la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del mateix tribunal.
- La Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Galícia, en data 21 d'octubre de 2022, va dictar la sentència número 371/2022, estimant el recurs d'apel·lació, en entendre que el president de la citada diputació provincial es va limitar a adquirir una participació de la

mercantil TRAGSA, que és pública i, com que el que es dirimia en aquest cas era conèixer si la Presidència de la Diputació Provincial de Lugo tenia o no competència per adoptar aquesta decisió, la resposta és afirmativa, ja que, d'acord amb l'article 81 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic, s'estableix que «la competència és irrenunciable i s'exercirà pels òrgans administratius que la tinguin atribuïda com a pròpia» i, en aquest cas, l'adquisició d'una participació per import de 8.225 euros correspon al president de la citada Diputació, ja que entrava dins els límits quantitatius de les contractacions de tot tipus que l'article 34.1.f) de la Llei reguladora de les bases de règim local atribueix a la presidència de les diputacions provincials; per la qual cosa anul·la la sentència dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Lugo.

- Contra aquesta sentència, la representació processal del grup provincial Partit Popular va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- Amb el compliment previ dels requisits legals, la Secció d'Admissió de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 6 de març de 2024, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo com a recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar «si la integració en l'organització provincial, com a mitjà propi personificat, d'una societat de capital preexistent, mitjançant l'adquisició de part del seu capital social, constitueix una manifestació de la potestat d'organització provincial i, en cas afirmatiu, si requereix pronunciament del Ple de la Diputació».
 - Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació l'article 33.2.a) de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local, en relació amb els articles 31 i 32 de la Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector públic.

La sentència manté els arguments jurídics següents:

- D'una banda, la part recurrent, el grup provincial Partit Popular, al·lega que la interpretació assumida per la sentència de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Galícia infringeix l'article 33.2.a) de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local, en la mesura que

aquest article atribueix al Ple l'organització de la Diputació, atès que l'àmbit competencial d'aquest precepte no es limita als actes de creació i regulació d'òrgans mancats de personalitat jurídica pròpia, sinó que abasta tota actuació administrativa de creació i regulació de qualsevol altre òrgan, tingui o no naturalesa administrativa i estigui o no dotat de personalitat jurídica, sempre que constitueixi una unitat funcional orientada a la satisfacció de determinats fins.

Així mateix, destaca que l'article 31 de la Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector públic, en referir-se als sistemes de cooperació vertical consistents en l'ús de mitjans propis personificats, actua en l'exercici d'una potestat d'autoorganització de l'ens públic de què es tracti. Prova d'això és que l'article 86 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic, que regula el «mitjà propi i servei tècnic», s'ubica en el títol II de la mateixa norma, sota la rúbrica «Organització i funcionament del sector públic institucional». En conseqüència, afirma que la potestat d'organització de la Diputació no es limita a la creació i regulació dels òrgans necessaris i complementaris recollits a l'article 32 de la Llei reguladora de les bases de règim local, sinó que comprèn també l'establiment del sistema vertical mitjançant mitjans propis personificats.

Finalment, recolza la seva tesi en una interpretació teleològica de l'article 32 de la Llei reguladora de les bases de règim local, a la llum dels principis democràtics i de la configuració legal del nucli essencial del dret fonamental de participació en els assumptes públics, citant les competències atribuïdes als articles 85 i 85 bis de la mateixa llei i a l'article 28.1 del text refós de les disposicions legals vigents en matèria de règim local, aprovat pel Reial decret legislatiu 781/1986, d'11 d'abril.

- Per la seva banda, la representació processal de la Diputació Provincial de Lugo, en el seu escrit d'oposició:
 - Diferència entre l'empresa que prestava anteriorment els serveis encomanats a TRAGSA, que pertanyia i estava integrada en l'organització provincial perquè era una societat de capital íntegrament de la Diputació, i la situació de TRAGSA, que no està integrada en l'organització provincial, sinó que forma part del sector públic estatal i no consolida els seus comptes amb la Diputació Provincial de Lugo.
 - Com a conseqüència d'això, tot allò relatiu a la creació, tramitació, control, reconeixement com a mitjà propi i compliment del principi d'eficiència de la despesa davant la licitació pública de TRAGSA no es regula per la legislació de règim local, sinó que es regeix exclusivament per la Llei 40/2015, d'1

d'octubre, de règim jurídic del sector públic, i per la Llei de contractes del sector públic, la disposició addicional 24a de la qual constitueix una norma singular reguladora del règim jurídic d'aquesta societat estatal. Per tant:

- La consideració de TRAGSA com a mitjà propi es produeix ex lege mitjançant la simple adquisició d'una acció, ja que aquesta és l'única condició establerta a la Llei de contractes, i TRAGSA no forma part de l'organització provincial, sinó de l'estatal.
- El compliment del principi d'eficiència de la despesa —que seria obligatori en cas que TRAGSA pertanyés a la Diputació Provincial de Lugo— no pot ser objecte de comprovació per cada entitat territorial accionista ni encàrrec per encàrrec, sinó que és verificat per la Intervenció General de l'Estat, en ser una societat estatal i no provincial.
- L'adquisició d'una acció de TRAGSA és un contracte patrimonial dels previstos a la disposició addicional 2a.9 de la Llei de contractes del sector públic, precepte que atribueix la competència per concertar-lo exclusivament al president de la Diputació quan —com succeeix en aquest supòsit— el seu import no supera el 10% dels recursos ordinaris ni els 3 milions d'euros.

La Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, després d'analitzar les alegacions de les parts i recollir els diversos preceptes invocats, arriba a les conclusions següents:

- En relació amb la potestat d'autoorganització de les entitats provincials, recorda que ja a la Sentència del Tribunal Constitucional 84/1982 es va establir que els ens locals (municipis i províncies) tenen autonomia constitucionalment garantida per a la gestió dels seus respectius interessos (article 137 de la Constitució espanyola) i que la determinació de quins són aquests interessos correspon a la llei, que els atribueix competències concretes, però que, en tot cas, s'ha de respectar l'autonomia local.

Pel que fa al que constitueix la facultat d'autoorganització provincial, l'anàlisi de la normativa de règim local i de la jurisprudència existent permet entendre que aquesta potestat és la facultat de realitzar el disseny definitiu de la seva organització, sempre dins dels límits legals i respectant la garantia institucional de l'autonomia local.

Així, en primer lloc, aquest principi d'autoorganització comprèn de manera primordial l'organització i regulació dels propis òrgans dins del règim local, que

permet configurar-los de manera complementària, tal com resulta, entre d'altres, de l'article 5 de la Llei de règim jurídic del sector públic, dels articles 4.1.a) i 32.3 de la Llei reguladora de les bases de règim local i de la jurisprudència (STC 19/2022, de 9 de febrer, i STS de l'11 de maig de 1998).

Ara bé, a parer del Tribunal Suprem, aquest principi s'estén igualment a l'organització indirecta, institucional o instrumental del sector públic local, com resulta del reconeixement d'aquesta facultat a totes les administracions públiques per part de la Llei de règim jurídic del sector públic i, en conseqüència, a les entitats locals, que poden crear i desenvolupar el seu propi sector públic institucional. Aquesta idea també està expressament reconeguda en la legislació local a través dels articles 85 i 85 bis, entre d'altres.

En aquest sentit, afirma que tant la doctrina com la jurisprudència han manifestat que la potestat d'autoorganització de les entitats locals comprèn, a més d'aquestes facultats bàsiques, altres com la modulació, dins del marc legal, dels seus mitjans personals, la presa de decisions sobre els mitjans personals, materials i econòmics i els procediments, així com l'establiment de relacions interadministratives mitjançant instruments de cooperació i col·laboració. Tanmateix, tot i que aquests conceptes s'integren en aquesta potestat, és necessari que existeixi una distribució competencial entre el Ple i altres òrgans determinada pel marc legal.

- En relació amb l'encàrrec a un servei sobre el qual existeix control anàleg, la sentència afirma que, des d'una interpretació integradora de la legislació de règim local i contractual, quan una entitat local opta per un sistema d'integració vertical mitjançant l'ús d'un mitjà propi personificat —en aquest cas TRAGSA— adopta una decisió amb transcendència organitzativa, encara que es tracti d'un control anàleg conjunt per al qual basta l'adquisició d'una petita part del capital i l'entitat no pertanyi al sector públic local.

Amb això, anticipa la resolució de la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.

En aquest sentit, assenyala que la normativa i la jurisprudència aplicables consideren l'encàrrec a mitjà propi com un exercici de la facultat d'organització, de conformitat amb la normativa contractual, amb independència que aquest mitjà s'integri o no en el sector institucional de qui realitza l'encàrrec.

En tractar-se de l'exercici d'una potestat d'autoorganització, la competència per a l'adquisició de la participació és plenària, amb independència de la quantia de l'adquisició.

- Pel que fa a la transcendència de l'impacte econòmic i financer de la decisió adoptada, la sentència assenyala que la decisió d'adquirir la participació necessària per poder utilitzar TRAGSA com a mitjà propi no limita la seva quantia a l'import concret de la participació, ja que, a parer del Tribunal Suprem, l'impacte econòmic de l'acord —encara que indeterminat— és molt superior a aquella quantia concreta i limitada que la normativa contractual reserva als presidents de les corporacions locals.
- Sobre els principis de participació democràtica en els assumptes públics, la sentència, després de recordar la doctrina del Tribunal Constitucional, que va declarar que «el principi democràtic és ni més ni menys que el fonament de l'autonomia local i, per tant, és predicable de totes les entitats locals constitucionalment garantides», assenyala que es tracta que la comunitat local, a través de les corporacions locals en què està representada, intervingui en els assumptes que l'afecten, fet que es tradueix en l'atribució de competències a l'ens local i en la seva participació en les tasques que li siguin conferides.

Després d'analitzar diverses sentències del Tribunal Constitucional i del Tribunal Suprem, recorda que hi ha una doctrina consolidada segons la qual la clàusula residual que la normativa local atribueix als presidents de les corporacions locals només és aplicable en cas d'absència total de norma que atribueixi la competència al Ple. Només en aquests supòsits d'autèntic buit legal la jurisprudència ha acabat atribuint la competència a l'alcalde quan la matèria s'ajusta millor amb les seves facultats o amb la necessitat d'una actuació immediata.

Així, arriba a la conclusió que, aplicant els principis democràtics de participació en els assumptes públics, la decisió de fer ús de TRAGSA com a mitjà propi també correspon al Ple, atès que es tracta d'una decisió d'evident transcendència organitzativa i econòmica i que no està atribuïda amb nitidesa a cap altre òrgan. No es tracta d'una facultat merament executiva ni d'una actuació immediata que hagi de residir en el president de la Diputació; per tant, l'aplicació del principi democràtic exigeix residenciar-la en el Ple.

- Finalment, pel que fa a la qüestió de si és exigible l'elaboració i aprovació d'una memòria economicofinancera a què es refereixen l'article 85 de la Llei reguladora de les bases de règim local i l'article 85.3 de la Llei 40/2015, el Tribunal Suprem

entén que el fet que sigui necessària la intervenció del Ple no implica la necessitat d'aprovar aquesta memòria justificativa economicofinancera.

- En el seu fonament jurídic quart, la sentència fixa la doctrina jurisprudencial plantejada en aquest recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència i determina que:

«La decisió d'una diputació provincial d'utilitzar com a mitjà propi personificat una societat de capital preexistent que no té caràcter de societat mercantil local, complint el pressupòsit legalment previst d'adquisició de part del seu capital social, constitueix un acord la transcendència organitzativa del qual per al sector públic empresarial local, així com la seva rellevància economicofinancera i l'impacte en la contractació pública local, obliga que la seva adopció correspongui al Ple de la corporació local».

En conseqüència, estableix la doctrina corresponent a la interpretació de l'article 33.2.a) de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local, en relació amb els articles 31 i 32 de la Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector públic, i la seva disposició addicional segona.

D'acord amb els arguments jurídics anteriors, la sentència conclou, en la seva decisió, desestimar el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal del grup provincial Partit Popular contra la sentència dictada per la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Galícia de 31 de març de 2022.

SALA SOCIAL

9. [Sentència 1287/2025](#), de 22 de desembre, de la Sala Social del Tribunal Suprem. Recurs de cassació per a la unificació de doctrina relatiu a la **competència de la jurisdicció contenciosa administrativa per resoldre el cessament del personal eventual** nomenat discrecionalment per l'alcaldia per a l'exercici de funcions de confiança i **distinció entre funcionaris de carrera, interins, laborals i personal eventual**.

La sentència estima el recurs de cassació per a la unificació de doctrina interposat per la representació processal de l'Ajuntament de Boadilla del Monte contra la sentència dictada pel Tribunal Superior de Justícia de Madrid, de 25 d'octubre de 2024, que casa, i anul·la les actuacions des del moment de la interposició de la demanda per considerar que la competència per conèixer aquest assumpte, referent a la resolució de l'Alcaldia de l'esmentat Ajuntament relativa al cessament de la

recurrent, que tenia la condició de personal eventual, correspon a l'ordre contenciós administratiu.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- L'alcalde de l'Ajuntament de Boadilla del Monte (Madrid), mitjançant diverses resolucions, va acordar nomenar la senyora Maria com a personal eventual d'especial confiança per ocupar els llocs de treball reservats a personal eventual següents: encarregada del Gabinet de l'Alcaldia des del 6 de maig de 2002 fins al 13 de juny de 2003; com a cap de Gabinet de l'Ajuntament des del 14 de juny de 2003 fins al 17 de febrer de 2011; des del 18 de febrer de 2011 fins a l'11 de juny de 2011 com a cap de Gabinet de l'Alcaldia; el 20 de juny de 2011 se'n va acordar el cessament com a cap de Gabinet de l'Alcaldia i, en data 30 de juny de 2011, va ser nomenada coordinadora de programes i estudis, càrrec que va ocupar fins al 5 de juny de 2015; des del 6 de juny de 2015 fins al 15 de juny de 2019 va ser nomenada coordinadora tècnica d'assumptes socials i gent gran, i des del 16 de juny de 2019 fins al 15 de juny de 2023 va ser nomenada coordinadora d'assumptes socials, família, dona i infància. Per decret de 15 de juny de 2023, i amb motiu de les eleccions locals de 2023, se'n va acordar el cessament definitiu, atès que tots els seus nomenaments eren de personal eventual.
- Contra aquesta resolució de cessament, la representació processal de la Sra. Maria va interposar una demanda en la via laboral, que es va substanciar davant el Jutjat Social número 2 de Móstoles, el qual, mitjançant sentència de 6 de maig de 2024, va estimar la demanda interposada per l'actora i va declarar la improcedència de l'acomiadament, condemnant l'Ajuntament que, a la seva elecció i en el termini màxim de cinc dies, optés per la readmissió amb abonament dels salaris de tramitació o, alternativament, per la indemnització en la quantitat de 102.549 euros, supòsit que comportaria l'extinció del contracte de treball.
- Contra aquesta sentència, la representació processal de l'Ajuntament de Boadilla del Monte va interposar recurs de suplicació davant la Sala Social del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, que, mitjançant sentència de 25 d'octubre de 2024, va acordar desestimar íntegrament el recurs de suplicació i ratificar la sentència del Jutjat Social número 2 de Móstoles (Madrid).
- Contra aquesta sentència, la representació processal de l'esmentat Ajuntament va interposar recurs de cassació per a la unificació de doctrina davant la Sala Social del Tribunal Suprem, amb l'únic motiu de denunciar la infracció dels

articles 1 i 3 de la Llei reguladora de la jurisdicció social; de l'article 9.4 i 5 de la Llei orgànica del poder judicial, i de l'article 12 del text refós de l'Estatut bàsic de l'empleat públic, argumentant que la jurisdicció competent per conèixer l'assumpte és la jurisdicció contenciosa administrativa, ja que es tracta d'una funcionària eventual i no d'una persona contractada mitjançant un contracte laboral.

La sentència estima el recurs de cassació per a la unificació de doctrina basant-se en els arguments següents:

- L'article 8 del text refós de la Llei de l'estatut bàsic de l'empleat públic classifica el personal al servei de les administracions públiques en funcionaris de carrera, funcionaris interins, personal laboral —ja sigui fix o per temps determinat— i personal eventual.
- Per la seva banda, l'article 12 del mateix text legal defineix el personal eventual com aquell que, en virtut d'un nomenament i amb caràcter no permanent, només pot exercir funcions expressament qualificades com de confiança o d'assessorament especial.

En relació amb el personal eventual, l'article 89 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local, regula tres tipus de personal al servei de les entitats locals: funcionaris de carrera, treballadors i personal eventual. La mateixa llei limita el nombre de llocs de treball del personal eventual en funció de la població de les diferents entitats locals.

Així mateix, l'article 12.4 del text refós de la Llei de l'estatut bàsic de l'empleat públic assenyala que al personal eventual se li aplica el règim dels funcionaris de carrera en allò que s'adeqüi a la seva condició.

Per tant, el personal eventual és aquell empleat públic que, mitjançant nomenament lliure de l'òrgan polític —sense necessitat de motivació i sense complir els principis d'igualtat, mèrit i capacitat d'accés a la funció pública— s'hi incorpora per ocupar llocs de caràcter temporal amb la finalitat d'exercir funcions de confiança o assessorament especial. No són places que s'incloguin en ofertes públiques. Per això, l'article 12.3 del text refós de la Llei de l'estatut bàsic de l'empleat públic estableix que la condició de personal eventual no pot constituir mèrit per a l'accés a la funció pública ni per a la promoció interna.

A diferència del personal funcionari de carrera, interí i laboral, el nomenament del personal eventual no es regeix pels principis d'igualtat, mèrit i capacitat, ja

que és lliure i discrecional per part de l'autoritat competent (alcalde o alcaldessa) i, a més, cessa quan ho decideix l'autoritat que el va nomenar i automàticament quan es produeix el cessament o expira el mandat de l'autoritat a la qual presta serveis.

En la mateixa línia, la sentència distingeix entre el personal eventual i el personal que presta serveis en virtut d'un contracte administratiu, atès que aquests són negocis jurídics bilaterals i han quedat exclosos del nostre ordenament jurídic, amb l'excepció de la Comunitat Foral de Navarra, com a contracte de prestació de serveis.

- La competència material depèn de cadascuna de les categories de funcionaris i, en conseqüència, quan es nomena un funcionari de carrera o interí, la competència per resoldre els seus conflictes correspon a l'ordre contenciós administratiu.

Respecte al personal eventual, que no subscriu un contracte administratiu sinó que presta serveis en virtut d'un nomenament, la sentència estableix els criteris següents:

«Atès que el nomenament és lliure i discrecional, això suposa una excepció als principis constitucionals d'accés a la funció pública i d'imparcialitat dels empleats públics. Si el nomenament discrecional per un càrrec públic d'un personal eventual no pot constituir un mèrit per accedir a la condició laboral de la mateixa Administració pública, com a regla general la impugnació dels cessaments del personal eventual correspon a l'ordre contenciós administratiu.»

«La majoria dels funcionaris públics es caracteritzen per la indiferenciació funcional respecte del personal laboral. Per contra, el personal eventual només pot exercir funcions de confiança o d'assessorament especial.»

La sentència conclou que la competència per resoldre els litigis del personal eventual correspon a la jurisdicció contenciosa administrativa.

TRIBUNALS SUPERIORS DE JUSTÍCIA

10. [Sentència 8/2026](#), de 15 de gener, de la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justicia de Galicia**. Desestimació del recurs d'apel·lació relatiu a les **penalitats imposades al contractista de serveis de recollida i tractament de residus urbans per deficiències en la prestació del servei a causa de la declaració d'emergència sanitària declarada per**

l'alcaldessa de l'Ajuntament d'A Coruña, així com la fixació de les quantitats per aquestes penalitats i per danys i perjudicis, atès que aquests serveis van ser prestats durant diversos dies per mitjans propis del mateix Ajuntament.

La Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Galícia va desestimar, el 15 de gener de 2026 i per unanimitat, el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de la mercantil "Prezero España SAU" contra la sentència del Jutjat Contenciós Administratiu número 4 d'A Coruña, de 2 de setembre de 2025, que, al seu torn, va desestimar el recurs contenciós administratiu interposat per la citada mercantil davant les resolucions desestimàtores dels recursos de reposició i de les al·legacions que va formular contra la resolució administrativa del regidor delegat de l'Àrea d'Economia, Facenda e Réxime Interior de l'Ajuntament d'A Coruña relativa a la imposició de penalitats i a la reclamació del pagament per danys i perjudicis causats a aquesta entitat local com a conseqüència de la deficiència en el servei del contracte de serveis de recollida i tractament de residus urbans durant la declaració de l'emergència sanitària decretada per l'alcaldessa de la dita entitat local, així com a la fixació de les quanties per penalitats i pels danys i perjudicis causats, atès que aquests serveis van ser prestats durant diversos dies per mitjans propis.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- L'Ajuntament d'A Coruña, després del corresponent procediment administratiu de licitació, va acordar adjudicar el contracte de serveis, lot 2, de recollida i tractament de residus urbans de la ciutat d'A Coruña a la mercantil "Cespa Compañía Española de Servicios Públicos y Auxiliares S.A." (posteriorment anomenada "Prezero España SAU"), amb la qual va subscriure el pertinent contracte de serveis en data 1/06/2021.
- Durant l'execució del citat contracte es van produir greus problemes derivats de conflictes laborals que van comportar l'acumulació d'escombraries i brutícia als carrers a partir del 22 de febrer de 2022, fet que va quedar reflectit en diversos informes d'inspecció. Aquesta situació va provocar que l'alcaldessa d'A Coruña declarés l'emergència sanitària, ordenés contractar immediatament els serveis necessaris per a la prestació del servei i encarregués l'execució de tots els serveis per mitjans propis.
- El regidor delegat d'Economia, Facenda e Réxime Interior va acordar, en data 25 de març de 2022, l'obertura d'un procediment sancionador contra l'empresa contractista, que va estimar, d'acord amb els informes tècnics, el cost pels 10 dies emprats en 175.353,70 euros, i que va xifrar en resolució d'1 d'agost de

2022 en 115.948,77 euros per penalitzacions per incompliment greu del contracte i en 82.199,38 euros per danys i perjudicis.

- Davant aquesta resolució, la representació processal de l'empresa contractista va interposar recurs de reposició, que va ser estimat parcialment per resolució de 17/11/2022, amb la possibilitat de tornar-la a impugnar un cop es remetessin diversos documents, cosa que va fer la societat contractista, alhora que va ampliar el recurs de reposició com a conseqüència d'haver rebut aquesta documentació de la citada entitat local.
- Com que no va rebre resposta del recurs de reposició ampliat ni de les al·legacions presentades, la representació processal de la citada mercantil va interposar recurs contenciós administratiu, que es va substanciar davant el Jutjat Contenciós Administratiu núm. 4 d'A Coruña; recurs que va ser desestimat per sentència de 2/9/2025.
- Davant aquesta sentència, la representació processal de la contractista va interposar recurs d'apel·lació, que es va substanciar davant la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Galícia.
- La Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Galícia, en data 15 de gener de 2026, va desestimar, per unanimitat, el recurs d'apel·lació basant-se en els arguments jurídics següents:
 - D'una banda, es desestima el recurs ja que la clàusula 39 del plec de condicions imposava al contractista l'obligació de complir el contracte en els seus propis termes, amb l'avertiment que, en cas contrari, se li imposarien les penalitats previstes en el quadre de característiques, així com les exigències de les indemnitzacions per danys i perjudicis previstes, respectivament, en els articles 193 i 194 de la Llei de contractes del sector públic.

En cap moment va existir controvèrsia sobre els fets que van donar lloc a la interrupció gairebé total del servei, ja que va ser públic i notori, produint-se a més diversos actes vandàlics i causant un greu problema de salut per a la ciutadania com a conseqüència de l'acumulació d'escombraries i brutícia.

- D'altra banda, en relació amb els conflictes laborals que van provocar, en gran part, la interrupció del servei, no van ser resolts per les vies que el nostre ordenament jurídic ofereix, especialment instar l'oportuna declaració de vaga, cas en què l'autoritat competent hauria tingut l'oportunitat de declarar

els serveis mínims i la contractista hauria tingut l'oportunitat de limitar o prohibir la substitució dels treballadors que no tinguessin la condició de serveis mínims.

Per tot això, i atès que l'Ajuntament no va exonerar la contractista de la imposició de penalitats però tampoc li va imputar que hagués alterat de manera directa i greu el funcionament del servei públic, ja que va qualificar la seva infracció com a lleu atenent que no hi va haver intencionalitat ni tampoc cap benefici, es procedeix en aquesta sentència a aplicar l'apartat 28 del quadre de característiques del plec de condicions, segons el qual la penalització podia ser "l'advertiment o una multa de fins a l'1% del preu del contracte", que es va fixar en 115.948,77 euros.

La sentència estableix que és compatible la imposició de sancions per incompliment del contracte amb les quantitats fixades en concepte de danys i perjudicis, ja que ambdós conceptes jurídics responen a finalitats diferents. La primera té com a objectiu penalitzar o castigar l'incompliment del contracte; mentre que la segona té com a finalitat compensar l'entitat local per les despeses realitzades en haver prestat el servei per mitjans propis.

Finalment, cal assenyalar que contra aquesta sentència escau recurs de cassació davant el Tribunal Suprem, en els termes i terminis fixats en la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, de conformitat amb el que estableix el seu article 86.